

SZIGETEK

A PÁPAI REFORMÁTUS EGYHÁZMEGYE SZÓRVÁNYGONDOZÓ LAPJA

KARÁCSONY

Írta: Bella Violetta

Istenfélelemből Istenszeretetbe

Olvasandó: 2Móz 32,1-4

„Pásztorok tanyáztak azon a vidéken a szabad ég alatt, és örködtek éjszaka a nyájuk mellett. És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk. Az angyal pedig ezt mondta nekik: Ne féljetek, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. És hirtelen meny-nyei seregek sokasága jelent meg az angyalal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2,8-14)

Amikor Isten megmutatta magát az embernek, és megismertette magát, az emberben félelmet indított. A hatalmasnak és végtelennek és tökéletesnek a félelmet.

Mózes is csak kendőn keresztül szemlélhette. Szétválasztotta a tengert. Csapá-

Üdvözlét az Olvasónak!

Nem véletlenül kapta lapunk éppen a Szigetek elnevezést. Ézsaiás próféta könyvében gyakran találkozunk a „szigetek” képevel. Ennek a gazdag képnek egyik – kései – értelmezése szerint a „szigetek” olyan emberek, akik – hasonlóan Izrael népéhez – az ÚR Szolgájának tanítására várnak (Ézs 42,4b), s ők is egyedül Istenben reménykednek (Ézs 51,5), de mégis külön, elszórtan élnek a világban.

A Pápai Református Egyház-megye azzal az őszinte óhaj-tással indítja útjára ezt a szórványgondozó újságot, hogy így is megszólíthatja, s a gyülekezetek közösségébe ezáltal is betagozhatja a szórványban élő református keresztyén embereket. Magunkénak érezzük az ÚR Jézus parancsát: „menjete el azért és tegyete tanítványokká minden népet...” (Mt 28,19). Isten adja, hogy ez így legyen!

Sárgközi Gergely Antal

sokat küldött, amikben a szöcskétől a Nílus vizén át mindenre megmutatta a befolyását. Szélvészt és földrengést mutatott Illésnek. Angyalokat a pásztoroknak.

Amikor Mózes beszél az Isten-nel, és kapja a tízparancsolatot, ezt olvassuk: Az egész nép szemtanúja volt a mennydörgésnek és villámlásnak, a kürtzengésnek és a hegy füstölgésének. A nép, látva mindezt, remegni kezdett, és távolabbra húzódott. És így szóltak Mózeshez: Te beszélj velünk, és mi hallgatni fogunk rád, de Isten ne beszéljen velünk, mert akkor meghalunk! (2Móz 20,18-19)

Azoknak az embereknek, akik ezeket az isteni megnyilatkozásokat végignézték, megremegett a térdük. Akik emlékeznek cunami-ról mutatott videókra, hogy nyel el mindent a hullám, és nem áll meg előtte fa, épület, ember-élet... akkor remegett meg hasonlóan a lábunk. Akkor borzongtunk bele, mennyire apró és gyenge, magatehetetlen lények vagyunk. Látszólagos hatalmunk, hogy a dolgokat kézben tartjuk és kontrolláljuk, csak látszat. Pedig még csak nem is földön túli valóságok-hoz, nem is a láthatatlan világ erőihez, hanem csak a velünk együtt teremtett természeti erőkhöz hasonlítottuk magunkat. Isten pedig minden teremtményénél nagyobb. A tengernél, a föld-

nél, a szélvésznél. Nem is mérték nevén nevezni. Ahol az Isten szót leírták az iratok, ott a hithű zsidók helyettesítették az Úr, Fejedelem szavakkal, mert már a név is annyira súlyos volt.

Isten mellett eltörpülünk, ele-rőtlenedünk, megsemmisülünk. Ezért az embernek mi a reakciója az Isteni hatalmasságra? Az, hogy közelebb akarja hozni. Meg akarja szelídíteni. Van erre jó próbál-kozás is: amikor olyan bizalmas kapcsolatban él vele valaki, mint Ábrahám. Ő megtehetette, hogy Sodomáért könyörögve baráti-an alkudozik vele. De gyakrabban rosszul akarja az ember magához közelebb vonni az Istent.

Az aranyborjú történetében egy rossz példát látunk. Amikor az embereknek ez a félelmetes, hatal-mas, csapásos-csodás Isten kínálja a szövetséget, akkor egyszerre éb-red bennük csodálat és félelem, és bár a csodálattal együtt zengik, hogy igen, akarjuk ezt a szövetséget, a félelem elmozdítja őket az Isten megszelídítésének irányába. „Áron, önts nekünk istenszobrot!” Ábrázoljuk ki. Ha látjuk, rögtön nem olyan félelmetes. Ha belát-ható formája van, ami hasonlít valamire, amit ismerünk, rögtön nem akkora dolog. Egy kiszol-gáltatott anyagdarab lesz úgy, mint mi is vagyunk. Akkor egy szintre kerülünk. Vagy még

inkább, ő kerül a mi befolyásunk alá. Hogy viszünk-e neki áldozatot, vagy hanyagoljuk. Akkor kezelhető.

Hát ilyen tévút az, amikor az ember próbálja megszelídíteni, megfoghatóvá tenni, közelebb hozni az Istent. Elvetélt próbálkozás volt ez. Isten viszont látta az ember gondját és szándékát. Hiszen szívek és vesék vizsgálója. Látta, hogy tökéletessége, hatalma és végtelensége nemcsak csodálatot, de félelmet is ébreszt, a félelem pedig sokszor takaródzik be a harag köpenyébe. Vagy távolságtartást munkál. Megszánta az ember szándékát arra, hogy valaki közelebb, kevésbé félelmes formában lássa azt, akivel a szövetség köti. És elkezdte ő magát formába önteni. De nem sas, nem borjú, nem oroszlán formájába, hanem abba, ami a legközelebb áll Hozzá a teremtetett lények közül. Nem is aranyba, ezüstbe, bronzba, hanem abba a sérülékeny, de kivételes anyagba, amellyel teremtetett: húsba. Isten tervet eszel, hogy öntse magát emberformába.

És ebbe a szépen formálódó tervbe beavat prófétákat, közeledve Betlehemhez pedig egyre többeket. Zakariást és Erzsébetet, akik megtudják, hogy kései születésű gyermekük egyetlen feladata az lesz, hogy hirdesse azt, aki már készül, aki jön utána. Aztán Mária-

nak, hogy ő fő eszköze lesz ennek a tervnek. Aztán Józsefnek, hogy ő se aggódjon, vállalja csak a nevelőapasággal járó minden örömet és fájdalmat. De szól szegénynek és gazdagnak, pásztornak és keleti bölcsnek egyaránt. Az angyali jelek sehhol másutt nem ennyire sűrűek, mint Jézus születésével kapcsolatban. És először itt is félelem ébred, de aztán követi valami más: kíváncsiság, majd öröm. Ezt az utat szeretné mindannyiunkkal bejáratni az Úr.

Isten emberbe önti magát. Immanuel, az az Isten velünk. Még a név is kimondhatóvá válik: Jézus. Jézus az emberré lett Isten, hogy Isten láthatóvá, kimondhatóvá érinthetővé váljon. Ez az ünnep!

Te magad milyen érzelmekkel gondolsz Istenre? Ha csak félelmeid vannak, ha aggódsz, hogy mit vár tőled, esetleg mitől akar megfosztani, hogy zilálná szét az általad olyan szépen elrendezett életed, akkor még nem ismerted meg Jézust, s rajta keresztül az Isten húsba öntött szeretetét. A hatalmas, végtelen tökéletes Isten földet rengető hatalmából emberbe öntötte magát érted. Bejön a mennyei magasságból a földi történelembe érted. Társaddá válik a fájdalomban, szenvedésben, meg nem értettségben, kiszolgáltatottságban, hogy te majd társa lehess a menny befogadásában, a

győzelemben. Tett-e bárki félelmed! Isten szeret. Ez az hasonlót érted? Ahogy a sötétség ünnep! szünni kezd, szűnjön a te

Imádság:

Urunk! Megköszönjük neked karácsony csodáját. Megköszönjük, hogy úgy jöttél el, hogy hozzánk a legközelebb legyél: emberként. Úr Jézus! Fel nem foghatjuk ezt a szeretetet, hogy nálunk táborot vertél, bennünket elszenvedtél, majd bűneinket elvetted. Szentlélek Isten, formáld bennünk mindezekért hálát, örömet, és szeretetet. Adj igazi ünnepet Tebenned! Ámen.

Írta: Dr. Németh Tamásné Schédl Tímea

Áldjad, lelkem, az Urat!

„Áldjad, lelkem az Urat, és ne feledd el mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2)

Az év utolsó napján visszatekintünk a megtett útra, és számba vesszük a mögöttünk lévő esztendő eseményeit. Vannak az ember életében olyan alkalmak, pillanatok, mérföldkövek, amikor meg kell állni, el kell csendesedni, és hálát kell adni. Minden esztendőben ilyen lehetőség számunkra az év utolsó napja. Áldjuk Urunkat, boruljunk térdre előtte, és magasztaljuk őt, hogy megtartott bennünket! Leltárt készítve az elmúlt év történéseiről, egész életünket hiányosnak találjuk. Sok mulasztásunk van. Sokszor nem jól bántunk az időnkkel, talentumainkkal, földi és lelki javainkkal. Isten kegyelme mégis megőrizte életünket. Milyen jó lenne, ha komolyan tudnánk venni, hogy az ember elsődleges feladata áldani Istenét, azaz Isten dicsőségére élni ebben a világban. A zsoltáros szinte

serkenti a maga lelkét, hogy el ne feledkezzen Istennek egyetlen jótéteményéről sem. A zsoltár írója saját magát, lelkét szólítja meg, és hálaadásra indítja: „Áldjad, lelkem az Urat, és ne feledd el mennyi jót tett veled!” (Zsolt 103,2)

Mindent úgy kapunk ajándékba Istentől. Mégis sokszor megfeledkezünk róla. Életünk ajándék, benne minden új nap, Isten kegyelmének, szeretetének bizonyítéka. Életünket hol jól éljük, hol kevésbé helyesen. Minden egyes tettünknek következménye van, akár a jót választjuk, akár a rosszat. Persze alapvetően, bűnös emberi természetünknel fogva, Isten nélkül a rossz felé hajlunk, mert megfeledkezünk arról az Úrról, akit életünk minden napján, minden percében áldanunk kellene. Egészen piciny dolgokban, egy mosolyban, egy simogatásban, egy

ölésben, egy jó szóban is észre-
vehető Isten jósága, de a legfőbb,
amit megtehet velünk, hogy bűnboc-
sánatot ajándékozz számunkra Jé-
zus Krisztus által. Megkapjuk Jézus
Krisztusban az új élet lehetőségét: a
benne való meggyökerezést, a gyü-
mölcstermést. Minden, amink van,
tőle, a mindenség Urától jön. Méltó,
hogy hálásak legyünk neki. A hála
válasz az Isten szeretetére.

Isten szeretetéről szól minden
ezen a világon, melyet Jézus Krisz-
tusban bizonyított számunkra.
Isten megszólít, csendre int, enge-
delmességre hív, kijelöli az utunkat,
kísér az úton, nem hagy magunkra,
velünk van minden napon a világ
végezetéig. Ne feledjük hát, mennyi
jót tett velünk! Aki ismeri Istent és
saját magát, tudja, hogy sokkal
többet és sokkal jobbat kapott
ebben az esztendőben is, mint
érdemelt volna. Hálaival áldozunk
ezért Istennek!

Isten megbocsátja minden bű-
nünket, meggyógyítja minden be-
tegségünket, megváltja életünket a
sírtól, szeretettel és irgalommal
koronáz meg, betölti javaival éle-
tünket. Ez a bocsánat nem merő
elnézés, hanem életmentő csele-
kedet.

Isten megszán, és felmagasztal.
Folyamatosan adagolja, csepegteti
jótéteményeit belénk az élő Isten.
Sohasem szűnik meg szeretni ben-
nünket. Megajándékoztak va-

gyunk. Ő előbb szeretett minket,
mint ahogy mi megismertük Őt. Az
Ő igazi lénye, igazi természete:
kegyelem és irgalom, türelem és
szeretet. Ő nem mond le egyi-
künkéről sem. Megtartja szeretetét
ezerízíg, megbocsát hitszegést és
bűnt (2Móz 34,6-7). Jónás próféta is
így vall Istenről: „Tudtam, hogy te
kegyelmes és irgalmas Isten vagy,
türelmed hosszú, szereteted nagy!”
(Jón 4,2) Amikor az ember Isten
színe előtt áll, tudja, hogy bűnös
természete miatt nem állhatna meg
előtte. A Heidelbergi Káté 86. kér-
dés-felelete arról beszél, hogy „Isten
minden nyomorúságunkból egye-
dül kegyelemből, minden érdem
nélkül Krisztus által szabadít meg.
Mégis, ennek ellenére, cseleked-
nünk kell a jót. Hogy bizonytságot
tegyünk arról, hogy Krisztus vérén
minket megváltott, Szentlelkével
meg is újít, hogy hozzá hasonlókká
legyünk, hogy a sok jóért Isten
iránti hálánkat egész életünkben
megmutassuk, és őt dicsőítsük.
Továbbá azért, hogy ki-ki a maga
igaz hitéről a hit gyümölcsseiből
bizonyosságot szerezzen. Végül
azért, hogy istenfélő életünkkel
másokat is megnyerjünk a Krisz-
tusnak.” Azért élünk, mert az Isten
gazdagságából élünk. Életünknek
Isten áldásaiban vannak a gyökerei,
forrásai. Minden jó tőle jön.
„Minden jó adomány és tökéletes
ajándék onnan felülről a világosság

Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek, sem árnyéknak váltakozása.” (Jak 1,17) Erre kell gondolnunk egész életünk során. Szükséges emlékeztetnünk magunkat és másokat is, hogy kegyelemből, hit által tartatunk meg. El ne feledd hát, én lelkem, mennyi jót tett veled! Emlékezz vissza az útra, amelyen vezetett, hordozott téged! Ha nem emlékezünk az ő jótéteményeire, azt vonja maga után, hogy elfelejtjük áldani őt. Emlékezni annyi, mint vallást tenni róla, átélni újra és újra az Isten jótéteményeit, elmenni és hirdetni, nagy dolgot tett velünk a hatalmas Isten. Jézus Krisztus által találkozhat, békes-

ségben élhet Isten és ember. Isten az ő szeretetével átöleli a világot. Kegyelmevel beragyogja a mindenséget, benne az általa teremtetett földet, és tettei nyilvánvalókká válnak a mi hálaadó életünkben.

Áldjad őt! Hiszen minden, ami körülvesz, rá mutat, rá emlékeztet, tőle van. S miközben áldjuk őt, azt se felejtjük: akik őt szeretik, azoknak minden javukra szolgál. A jó és a rossz is, az öröm és a bánat is. A nevetés és a szomorúság is, a könnyebb és a nehezebb pillanatok is. „Áldjad, lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét!” (Zsolt 103,1)

Ámen.

Imádság:

Kegyelmes Istenünk! Szerető mennyei édes Atyánk a Jézus Krisztus által! Az év utolsó napján is hozzád fohászkodunk, és hálaadással köszönjük meg felénk bizonyított jótéteményeidet. Köszönjük, hogy szeretsz. Köszönjük gondviselésedet, hűségedet, irgalmadat, hosszútűréseidet, mellyel elhordoztál minket egy egész éven át. Hálásak vagyunk, hogy kegyelemből, hit által élhetünk. Áldunk életünk örömteli pillanataiért, melyet családunk körében, egyházunkban, gyülekezetünkben megélhettünk. Magasztalunk a szenvedésekért, a próbatételekért is, hiszen ezekben is velünk voltál, nem hagytál magunkra, kezded alkotásait, hanem javunkra fordítottad nyomorúságos helyzetünket is. Bocsásd meg Urunk, hogy sokszor nem hallgattunk rád, nem tettük akaratodat, nem hirdettük kegyelmedet és szeretetedet! Irgalmazz Nekünk! Könyörgünk a betegekért, a szenvedőkért, az elesettekért, békétlen, boldogtalan, elégedetlen embertársainkért. Könyörülj rajtuk! Istenünk! Kegyelmedből ajándékozz meg egy újabb esztendővel, hogy dicsőségedre és embertársaink javára tudjunk élni! Vezess minket utadon, őrizz bennünket hű pásztorként! Lelkiddel munkálkodj életünkben, hogy amikor meg kell jelennünk előtted számot adni, legyünk készek veled találkozni! Jézus Krisztusért, ami megváltó Urunkért hallgass meg minket! Ámen.

Az élet forrása

„Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” (Zsolt 36,10)

Eszendőváltás idején foglalkoztat minket az a kérdés, hogy vajon milyen lesz az életünk a ránk következő időben. Keressük azt, amiről úgy érezzük, hogy értelmet ad életünknek. Általában kétféle úton tesszük ezt. Vannak, akik úgy gondolják, hogy az életem értelme az, ha magamat gazdagítom, és élvezem, amit meg tudok szerezni. Így igyekeznek mindannak a forrására rálelni, ami ezt az általuk jónak tartott célt segíti. Igyekszem minél több pénzt szerezni, mert ez lehet a forrása annak, hogy minél több dolgot és élményt megragadhassak. Élni annyi, mint boldoggá tenni magamat – vallják sokan ma is. A Bibliában a Prédikátor vallott így: „Megpróbálom, milyen az öröm, és élvezem a jót!” Mindent megragadott, hogy e célt elérhesse. De egy idő után mégis így szólt: „De amikor szemügyre vettem minden művemet, amit kezemmel alkottam, és fáradozásomat, ahogyan fáradozva dolgoztam, kitűnt, hogy mindaz hiábavalóság és hasztalan erőlködés: nincs semmi haszna a nap alatt.” (Préd 2,11) Vannak, akik úgy gondolják, hogy az életünk forrása

és gazdagsága önmagunkon kívül keresendő. Másrészt el kell, hogy mondjam, hogy a Szentírás is erről győz meg minket. Mai igénkben ezt olvassuk: „Mert nálad van az élet forrása, a te világosságod által látunk világosságot.” Kiről beszél itt a zsoltáros? Az Úristenről. Az élő Istenről, aki maga a Teremtő. Az életnek teremtője. Az élet forrása maga az Úristen. Megmutatta mindezt népe kiválasztásában. Átéltette Izráel az Úr szerető gondviselése megnyilvánulásában. Csodálatos szabadításokkal ajándékozta meg az övéit. Gondoljunk csak arra, hogy miként szabadultak meg az egyiptomi fogságból. Az Írás arra a boldog bizonyosságra szeretne eljuttatni minket is, mely a zsoltáros örömteli vallomása is: Isten az élet forrása. Ebből pedig azért következik az is, hogy akkor életünk értelmét is Nála lehet és kell keresnünk.

A zsoltáros nagyon közvetlenül vallja meg, hogy az élet forrása az Úrnál található. Az ő életének értelme ebben az Istennel való személyes viszonyban rejlik. Azt hirdeti mindez nekünk is, amit jó

újából elfogadnunk, hogy életünk értelmét mi is az Örökkévaló Istennel való személyes kapcsolatban találhatjuk meg. Életem, napjaim sora Isten-adta élet. Annak forrása maga az Úr. Emiatt pedig nem lesz értelmetlen, hanem határozott célja, iránya lesz. Kaptam az élet ajándékát, és az Istennel elmélyült kapcsolatomban ad értelmet neki. Nem magam rendelkezem felette, hanem az én mennyei Atyám kezében vagyok. Hadd idézzek most pár kérdés-feleletet ősi Hitvallásunkból, a Heidelbergi Kátéból, melynek 6. kérdés-felelete gyönyörűen rámutat mindarra, amit eddig is hallottunk. De azért, hogy jól értsük, amiről itt szó van, a korábbi kérdés-feleleteket is idézem: „**3. Honnan ismered meg nyomorúságodat? Isten törvényéből. 4. Mit követel tőlünk Isten törvénye? Krisztus az, aki megtanítja nekünk a törvény lényegét Máté evangéliuma 22. részében: »Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből. Ez az első és nagy parancsolat. A második hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. E két parancsolattól függ az egész törvény és a próféták.«** 5. Megtarthatod-e mindezt tökéletesen? Nem, mert természetem szerint hajlamos vagyok Istent és felebarátomat gyűlölni.

6. Vajon Isten teremtette volna az embert ilyen gonosszá és romlottá? Nem. Isten az embert jónak teremtette, saját képére, azaz igazságosságra és valóságos szentségre alkotta, hogy teremő Istent igazán megismerje, szívből szeresse, vele örökké boldogan éljen, őt dicsérje és magasztalja.” Az élet igazi értelme: a Teremtő és gondviselő Istent megismerni és szívből szeretni. Mert csak akkor élhetek igazán, ha az élet forrásával vagyok kapcsolatban. Erről tesz bizonyosságot Ágoston egyházatya is: „Mert magadért teremtettél bennünket és nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik benned.” Hangsúlyozza továbbá az ige, hogy „a te világosságod által látunk világosságot.” Az Isten világossága pedig maga Jézus Krisztus. Egyszer Samárián kellett átmennie Jézusnak és elfáradva leült a Jákób kútjánál. Beszélgetni kezdett ott egy asszonnyal, aki a kúthoz jött vízért. A beszélgetés közben kiderül, hogy Jézus mennyire jól látja ennek az asszonynak az életét is. Kiderül, hogy Jézus világossága által lát majd az asszony is világosságot. Fény derül elrontott életére, de fény derül a megoldásra is, aki maga Jézus Krisztus. Azután, hogy világosság gyűlt benne, hirdetni is kezdte azonnal a városban: „Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki

megmondott nekem mindent, amit tettem; vajon nem ez a Krisztus?” (Jn 4,29) Világosság úgy tölti be a mi életünket is, ha hitttel elfogadjuk Jézus Krisztus értünk megtett útját, az értünk vállalt engesztelő áldozatát. Eközben fény derül arra, hogy az Atya minket is szeret, megbocsátja bűneinket, és Jézus Krisztus által

Imádság:

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Áldunk Téged ennek az új esztendőnek a kezdetén. Köszönjük, hogy szeretetted éltet minket. Magasztalunk, hogy Te vagy az élet forrása, és mi is vallhatjuk, hogy a te világosságod által látunk világosságot. Köszönjük, hogy a veled való élet számunkra is az örömteli élet forrása. Az újév küszöbén is imádságunk az ének szava: „Jézus, vígasságom! Esdekelve várom, áldó szavadat! A te jelenléted megvidámít, éltet, bátor szívet ad. Légy velem, ó, mindenem! Nálad nélkül nem is élek: Te vagy örök élet.” (294. dicséret 1. verse) Ámen.

Írta: Tóth Cseperke

Szolga és király

„Történt, hogy amikor az egész nép megkeresztelkedett, és Jézus is megkeresztelkedett és imádkozott, megnyílt az ég, szállt rá a Szentlélek galambhoz hasonló testi alakban, és hang hallatszott a mennyből: Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm.” (Lk 3,21–22)

Karácsony és húsvét mellett az első gyülekezetek egyik legnagyobb ünnepe volt vízkereszt ünnepe. Eredeti görög neve azt jelenti: megjelenés, és az egyház ekkor emlékezik meg arról, hogy Jézus megmutatkozott a pogányoknak a napkeleti bölcsek személyében, valamint hogy megkeresztelkedésekor nyilvánvalóvá

vált, hogy ő Isten fia. Jézus Krisztus dicsősége megjelenik ebben a világban.

Jézus megkeresztelkedése más volt, mint a többieké. Miután a nép megkeresztelkedett, és már Jézus is megkeresztelkedett, aközben, hogy Jézus imádkozott, a Jézus körül állók egy mennyei jelenség szem- és fültanúi lehettek.

Megnyílt az ég, és egy mennyei hang hallatszott. Az isteni szózat szavait a Szentírás segítségével fogalmazza meg Lukács. „Te vagy az én szeretett Fiam, benned gyönyörködöm”.

Ennek az idézetnek az első fele: te vagy az én szeretett fiam, egy zsoltáridézet, a Zsoltárok könyve 2. fejezetéből. Egy olyan személyről olvasunk ott, aki a messiás, a szabadító, uralkodó, királyi leszármazott, akiről Isten mint fiáról beszél, akitől megrettennek a világ uralkodói, akié az egész földkerekség.

Az isteni szózat azonban két részből áll, így fejeződik be: ...benned gyönyörködöm. Ki az, akiben az Úr gyönyörködik? Ez Ézsaiás könyve 42. részéből való idézet. Ott egy szolgáról olvasunk, akin az Úr Lelke megnyugszik; nem lár-máz, nem kiált; irgalmas, alázatos, gyógyít, tanít.

Kicsoda Jézus Krisztus?

Egy gyöngé kisgyermek Betlehemben, akinek fogantatásakor a Szentlélek volt jelen; aki elé messi országok bölcsei jönnek kifejezni hódolatukat. Az Isten Fia, aki megkeresztelkedik, mintha ő is bűnös volna, de megkeresztelkedése csupán közösségvállalás a bűnös emberiséggel, akikért egész életét odaadja. Ő az, aki bűnösök közé soroltatott (Ézs 53), mert ő önmagát oda sorolta. Ugyanakkor hatalmas Isteni erőforrásokból merí-

teni; maga Isten hatalmazza fel a róla szóló beszédre; sőt: Isten maga beszél általa. Az egyetlen Lukács evangéliumának elbeszélésében, akin Isten Lelke láthatóan megnyugodott. Isten küldötte, aki azért jött, hogy evangéliumot hirdessen a szegényeknek; a szabadulást hirdesse a foglyoknak és a vakoknak szemük megnyílását; hogy szabadon bocsássa a megkínzottakat, és hirdesse az Úr kedves esztendejét”. Jézus Krisztus Isten fia.

De az is igaz, hogy Jézus Krisztus teljességgel ember is, aki földi életének egész idejében, különösen annak végén, testében-lelkében elhordozta Istennek az egész emberiség bűne elleni haragját, hogy szenvedésével, mint egyetlen engesztelő áldozattal testünket-lelkünket az örök kárhozattól megszabadítsa, és Isten kegyelmét, az igazságot és az örök életet elnyerje nekünk. Egy kereszten függő, átkozott halállal lelkét kilehelő ártatlan ember, aki halála után harmadnap feltámad a halálból, végképp legyőzve azt.

Krisztus szabadító, uralkodó, messiás, király, ég és föld Ura.

Krisztus alázatos, szelíd, szenvedést vállaló szolga.

Jézus Krisztus az, akit az Atya Isten arra rendelt és Szentlelke által abban erősített meg, hogy nekünk elmondhassa mindazt,

amit Isten önmagáról el akar mondani; aki Isten akaratát közvetíti számunkra; ő az, aki áldozatával minket megváltott, és az Atya színe előtt szüntelenül könyörög értünk; ő az, aki minket igéjével és Szentlelkével kormányoz, és a megszerzett üdvösségben oltalmaz és megtart. (HK 31)

Jézus Krisztus személyében a mi gondolkodásunk számára végletes dolgok vannak együtt. Király és szolga. Isten és ember. Uralkodó és megalázott. Kivégzett és szabadító. Meghalt, és él.

Isten azt mondja: Jézus az ő szeretett fia, akiben gyönyörködik. Egyetlen helyes magatartás lehetséges számunkra: leborulva imádni őt. A szolgálai formában közöttünk lévő Jézusnak adatott minden hatalom mennyen és földön. Van-e

nagyobb vigasztalás, mint hogy minden veszteség, csapás, megaláztatás, gyász, siker, eredmény, öröm, kísértés, elbukás, indulat közepette nem egyedül vagyunk?

Akié minden hatalom, akinek az Atya mindent odaadott, ő van velünk. Vezet, irányít, segít, előttünk megy.

Aki az emberlét legmélyebb és legmagasabb állapotát is megjárta, ő van velünk. Vigasztal, szól, átölel, értünk adta önmagát.

Ha Jézus Krisztust elfogadom Uramnak, számomra szava parancs, akarata kötelező, közelsége áldás. Ezért keresem közelségét. Szeretném megtapasztalni, hogy ígéretei is igazak: velünk van minden napon a világ végezetéig. Maga Isten mondja ezt.

Ámen.

Imádság

Mennyei Atyánk! Hálát adunk neked, mert szóltál ott a Jordán vize felett, s ez a szózat ma hozzánk is elért. Hálát adunk neked az igéért, amelyet hallottunk, hogy Jézus Krisztus Úr, aki engedelmes volt szolgává lenni értünk, a te szeretetedből.

Úr Jézus Krisztus, királyunk és urunk, aki engedelmes voltál miértünk a kereszthalálig, legyen áldott a te neved mindörökké! Te, aki az elhagyatottság legmélyebb nyomorúságát is megtapasztaltad, s aki hitünk az Atyaisten jobbján ülsz és uralkodsz, kérünk, hallgass meg bennünket, amikor azokért imádkozunk, akik elhagyatottak, szomorúnak, reményvesztettnek érzik magukat. Áldó jelenléteddel hordozd személyes életünket és gyülekezetünk életét, vezess bennünket, szánj meg minket, áldj meg minket!

Szentlélek Úristen, aki vigasztalsz és gyámolítasz bennünket! Emlékeztess bennünket mindarra, amit már megtudtunk, megtapasztaltunk Jézus Krisztus, a mi Urunk által! Ébressz hitet a kételkedőkben, mutass rá hitünk gyenge pontjaira, erősítsd meg a benned reménykedőket, ébressz bizonyosságot lelkünkben, adj bölcs szívet azoknak, akik felelőséget hordoznak mások iránt!

Szenháromság Isten! Legyen tiéd a dicsőség mindörökkön örökké. Ámen.

Sándor József

Szent Karácsonyra

Oh, Ama Fényes Ünnepe;
Ama Szent Karácsony!
Isten Szent Szíve Gyümölcse!
A Ragyogó Fény a Teremtett Világon!

E kétezred előtti Fény,
Ma is Ragyog a hívők szívében!
Az Üdvösség Útját mutatja;
Minden megtért elmében!

Áthatol a teremtett tér-idő
Minden falán, akadályán!
Jaj, sok-sok bűnös szív
Bezárkózik jötte láttán!

Pedig E Fény, Isten Fia!
Ő a világ Világossága!
Ő Maga az Isten Báránya!
Isten Felkentje, Messiása!

Ő Maga Ajándék!

A Legnagyobb az Emberiségnek!
Isten Kimondhatatlan Ajándéka!
Az Örök Áldott Életet igénylőknek!

Hát te, Barátom, Olvasóm!
Kinyújtod-e szíved kezét Érted?
Ő a Vőlegény Szerelmével Jön!
Benned van-e a Menyasszony Szerelme?

A Lakodalmas Ház Ajtója Nyitva!
Az Asztalok Megterítve!
Jó a Vőlegény! Jó a Vőlegény!
Ragyog, Ragyog Isten Dicsősége!

Küszöbön az Elragadtatás!
Aztán bezárulnak az Ajtók!
A Biblia Minden Szava Igaz!
Dicsőítsétek Istent, mint a Kerubok!

Oh Alleluját, Hozsannát Kiáltsatok!

Maranatha Ámen és Ámen!

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
papaiem.szigetek@gmail.com